

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี

วัลภา ศรีบุญพิมพ์สวย ปร.ค.*

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิต ลักษณะส่วนบุคคลกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี จำนวน 82 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และสถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (motivation) และเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (attitude) สามารถร่วมกันพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้ร้อยละ 60.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
4. ผลการสร้างสมการพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี สมการในรูปคะแนนดิบ (Y) และสมการในรูปคะแนนมาตรฐาน (Z) ได้ดังนี้

$$Y = 1.111 + 0.388 \text{ motivation} + 0.291 \text{ attitude}$$

$$Z = 0.508 \text{ motivation} + 0.371 \text{ attitude}$$

ผลการวิจัยนี้ให้ข้อเสนอแนะว่า นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่1 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีแนวโน้มเป็นผู้ที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะนำไปสู่การเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในที่สุด

คำสำคัญ : การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยทางสังคม และนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่1

* พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี

Factors Influencing Self-directed Learning of Nursing Students at Boromarajonani College of Nursing, Udonthani

Wanlapa Sriboonpimsuay Ph.D.*

ABSTRACT

The purposes of this descriptive research were: 1) to study the relationships between personal psychological factors and self-directed learning, 2) to study the relationships between social factors and self-directed learning, and 3) to investigate the predictive factors of self-directed learning. The samples consisted of 82 the first-year nursing students at Boromarajonani College of Nursing, Udonthani. The data were collected by using questionnaires on self-directed learning personal psychological factors and social factors. Statistical methods that used analyze data were Pearson's Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results of this research were as follows.

The personal psychological factors: achievement motivation, attitude toward self-directed learning, and self efficacy had positive statistically significance correlation to nursing students' self-directed learning ($p < .05$).

The social factors: learning environment, relationship between teachers and students, and relationship between students and friends had positive statistical significance correlation to nursing students' self-directed learning ($p < .05$).

The personal psychological factors: achievement motivation (motivation) and attitude toward self-directed learning (attitude) all together were the co-predictors of nursing students' self-directed learning that could be predictable 60.3 of percentage with statistical significance ($p < .05$).

The results of formulating prediction equations of achievement motivation and attitude toward self-directed learning in the forms of raw scores (Y) and standard scores (Z) were:

$$Y = 1.111 + 0.388 \text{ motivation} + 0.291 \text{ attitude};$$

$$Z = 0.508 \text{ motivation} + 0.371 \text{ attitude}.$$

These findings suggested that the first-year nursing students with achievement motivation will tend to be self-directed learners, which in turn, lead to the positive attitude toward self-directed learning.

Keywords : Self-directed Learning, personal psychological factors, social factors,
and The first-year nursing student

* Registered Nurse (Professional Level), Boromarajonani College of Nursing, Udonthani

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่านักศึกษาทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่านักศึกษาสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ โดยต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล¹ จากอดีตที่ผ่านมาการจัดการเรียนการสอนยังไม่เอื้อที่จะพัฒนาคนให้มีคุณลักษณะได้ตามที่สังคมต้องการ เนื่องจากวิธีการเรียนการสอนยังมุ่งเน้นการถ่ายทอดเนื้อหา มากกว่าการเรียนรู้จากสภาพจริง ไม่เน้นการพัฒนาให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ผู้เรียนขาดโอกาสในการแสดงความคิดเห็นและการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง แนวคิดของการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น เพราะการเรียนในรูปแบบนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามความต้องการและความสนใจ เพิ่มความยืดหยุ่นในการเรียนการสอนโดยเฉพาะการเรียนการสอนในผู้ใหญ่ที่ผู้เรียนมีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะวางแผนดำเนินการเรียน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของรายวิชาต่างๆได้²

ปัจจุบันเป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านข้อมูลข่าวสารอย่างรวดเร็ว ความรู้ใหม่ๆเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ผู้เรียนได้หมด การเรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและพึงมีในคุณลักษณะของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทิสนา แจมมณี³ ที่กล่าวว่า การนำตนเองเป็นวิธีการเรียนรู้ ซึ่งเป็นคุณลักษณะของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน โดยผู้เรียนทุกคนมีความใฝ่รู้ตามธรรมชาติอยู่แล้ว หากได้รับการส่งเสริมให้รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง และได้รับการฝึกฝนทักษะที่จำเป็นต่อการศึกษาค้นหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต

คำว่า “การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง” มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า “Self-directed Learning” หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนคิดริเริ่มในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการวิเคราะห์ความต้องการ กำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้ กำหนดกิจกรรมและวิธีการเรียนรู้ กำหนดแหล่งการเรียนรู้ คัดเลือกวิธีการที่เหมาะสม ตลอดจนการประเมินตนเองว่าเรียนรู้ได้ผลมากน้อยเพียงใด การเรียนรู้ในรูปแบบนี้ผู้เรียนจะต้องควบคุมตนเองให้ได้และต้องมีความตั้งใจ มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการแสวงหาความรู้และทำงานอย่างเป็นระบบ ส่วนรูปแบบการเรียนจะเรียนเป็นรายบุคคลหรือเรียนรู้ด้วยการทำงานเป็นทีมก็ได้ เพราะการเรียนรู้ในรูปแบบนี้เป็นการพัฒนาการเรียนรู้และสร้างประสบการณ์อย่างมีเป้าหมาย⁴

ดังนั้น การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สำคัญยิ่งสำหรับผู้เรียนในยุคปัจจุบันที่จำเป็นต้องแสวงหาความรู้อยู่เสมอเพื่อให้ก้าวทันเทคโนโลยีและวิทยาการใหม่ๆ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนับเป็นวิธีการเรียนการสอนหลักที่สำคัญในระดับอุดมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะความสามารถในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นการเอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงเป็นคุณลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของการเรียนรู้ตลอดชีวิต และเป็นแนวทางหนึ่งที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในสภาพปัจจุบัน⁵⁻⁶

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ การพัฒนาความเข้มแข็งของวิทยาลัย ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเข้มแข็งของความสามารถทางวิชาการที่มีอยู่เดิมและปรับปรุงพัฒนาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ การนำเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ ตลอดจนการบริหารจัดการที่มีรูปแบบ

จากภาวะผู้นำองค์กรได้หล่อหลอมและสร้างเป็นวัฒนธรรมของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี ที่มีคุณค่าและสามารถอยู่รอดได้ภายใต้สถานการณ์ของการเปลี่ยนแปลงแข่งขันทางด้านสุขภาพ สิ่งแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตลอดเวลา ความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี อยู่ในรูปของการมีบุคลิกภาพที่ดี การศึกษาหาความรู้และพัฒนานวัตกรรมใหม่ๆ อยู่เสมอ นอกจากนี้ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนานักศึกษาให้มีทักษะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ให้สามารถศึกษาค้นคว้าหาความรู้ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เกิดประโยชน์ ตลอดจนสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ ให้เป็นประโยชน์แก่สังคม และส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่รักในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต⁷

จากความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองดังที่ได้กล่าวไปแล้วในข้างต้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าปัจจัยใดที่มีความสัมพันธ์และสามารถพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี โดยการศึกษาครั้งนี้ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้น ผู้วิจัยใช้แนวคิดของโนลส์ (Knowles, 1975)⁴ ที่เห็นว่าการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบควบคุมการเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดทั้งกระบวนการ โดยเริ่มตั้งแต่ 1) การวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง 2) การกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ 3) การวางแผนในการเรียนรู้ 4) การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งวิทยาการต่างๆ ในการเรียนรู้ และ 5) การประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้น ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยทางจิตลักษณะ

ส่วนบุคคล ประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตนเอง และ 2) ปัจจัยทางสังคม ประกอบด้วย บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน ผลการศึกษาค้นครั้งนี้จะเป็นสารสนเทศสำคัญที่จะช่วยให้ผู้บริหาร คณาจารย์ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้นำไปใช้ในการส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของการศึกษาสามารถสร้างบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามยุทธศาสตร์ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี และประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี

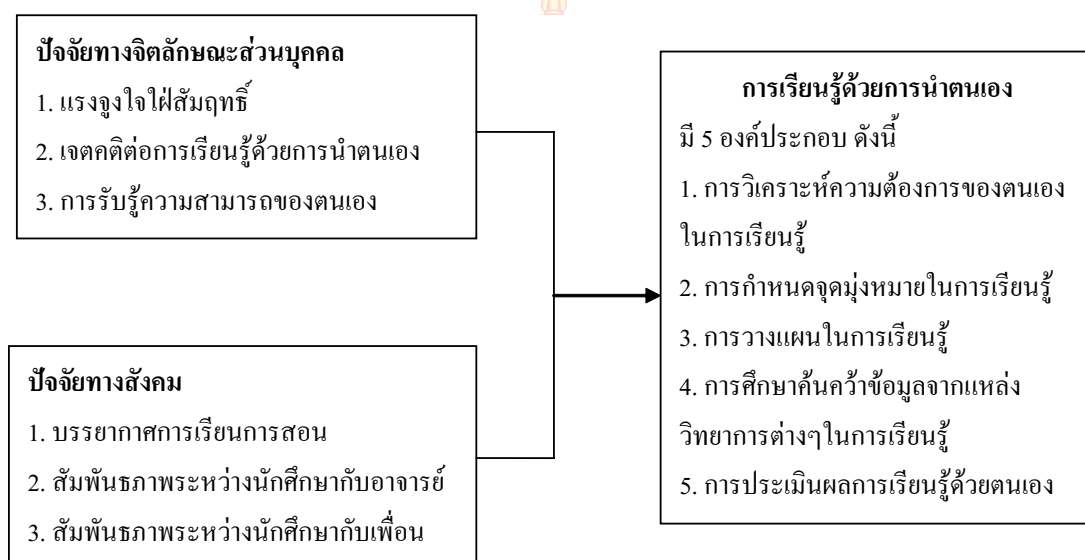
สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี

2. ปัจจัยทางสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี

3. ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคม สามารถพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี

กรอบแนวคิด

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive) ประชากร คือ นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี จำนวน 112 คน ตัวอย่าง คือ นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี จำนวน 82 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยรวบรวมจากการศึกษาเอกสาร ตำรา หนังสือ ตลอดจนผลการวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องและนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะของตัวอย่างที่ศึกษาโดย

ประโยชน์ที่ได้รับ

เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร คณาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องได้ใช้ในการวางแผนกลยุทธ์การจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี ต่อไป

แบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ตอนที่ 3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตอนที่ 4 เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ตอนที่ 5 การรับรู้ความสามารถของตนเอง ตอนที่ 6 บรรยากาศการเรียนการสอน ตอนที่ 7 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ และตอนที่ 8 สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน และผู้วิจัยนำเครื่องมือไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี จำนวน

30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของเครื่องมือทั้งฉบับ เท่ากับ 0.91 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้ว แจกแก่ตัวอย่างจำนวน 82 ฉบับ ได้แบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 82 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 แบบสอบถามมีความสมบูรณ์คิดเป็นร้อยละ 100 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ภายหลังจากตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลแล้ว ทำการตรวจให้คะแนนและลงรหัสเตรียมข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งกำหนดความเชื่อมั่นที่ระดับร้อยละ 95 โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตนเอง และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน และตัวแปรตาม คือ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) และศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวแปรพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยการใช้อนุحدอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน) n = 82	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	7	5.74
หญิง	75	94.26
รวม	82	100
2. อายุ		
18 ปี	8	6.56
19 ปี	71	90.98
20 ปี	3	2.46
รวม	82	100

จากตารางที่ 1 พบว่า เพศหญิงมีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 94.26 อายุมีอายุ 19 ปี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 90.98

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคม
กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์

รายการ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	ระดับความสัมพันธ์
ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล		
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	0.71	ระดับสูง
- เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	0.65	ระดับปานกลาง
- การรับรู้ความสามารถของตนเอง	0.57	ระดับปานกลาง
ปัจจัยทางสังคม		
- สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์	0.36	ระดับปานกลาง
- สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน	0.29	ระดับต่ำ
- บรรยากาศการเรียนการสอน	0.17	ระดับต่ำ

จากตารางที่ 2 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ($r = 0.71$) ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ระดับปานกลางกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ($r = 0.65$) การรับรู้ความสามารถของตนเอง ($r = 0.57$) และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ ($r = 0.36$) ตามลำดับ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ระดับต่ำกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน ($r = 0.29$) และบรรยากาศการเรียนการสอน ($r = 0.17$)

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) ระหว่างตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอยค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) และการทดสอบความมีนัยสำคัญ
ของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้น (R^2 Change) ในการพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการ
นำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์

ลำดับขั้นตัวพยากรณ์	R	R^2	R^2 Change	F
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	0.712	0.507	0.507	82.420
เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	0.777	0.603	0.096	19.092

จากตารางที่ 3 พบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ขั้นปีที่ 1 ซึ่งมีอำนาจในการพยากรณ์ได้มากที่สุดถึงร้อยละ 50.7 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และรองลงมา คือ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เพิ่มค่าการพยากรณ์ได้อีกร้อยละ 9.6 โดยค่าการพยากรณ์ทั้งหมดรวมเป็นร้อยละ 60.3 ($R^2 = 0.603$)

ตารางที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ (B) และคะแนน

มาตรฐาน (Beta) การทดสอบความมีนัยสำคัญของ B ของการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ
ที่ใช้ในการพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์

ตัวพยากรณ์	B	SE.B	Beta	t
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	0.388	0.065	0.508	5.991
เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	0.291	0.067	0.371	4.369

จากตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta) พบว่า ตัวพยากรณ์ที่มีค่าสูงสุด คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Beta = 0.508) รองลงมา คือ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Beta = 0.371) แสดงว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสำคัญเป็นอันดับแรกในการพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ รองลงมา คือ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยสามารถสร้างสมการพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 1.111 + 0.388 \text{ motivation} + 0.291 \text{ attitude}$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = 0.508 \text{ motivation} + 0.371 \text{ attitude}$$

เมื่อ Y คือ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
ของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ (คะแนนดิบ)

เมื่อ Z คือ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
ของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ (คะแนนมาตรฐาน)

ค่าคงที่ = 1.111

motivation = แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

attitude = เจตคติต่อการเรียนรู้
ด้วยการนำตนเอง

ดังนั้น สามารถสรุปได้ว่า การมีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์สูง และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยการ
นำตนเอง จะส่งผลให้นักศึกษาพยาบาลศาสตร์
ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

การอภิปรายผล

1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์
ทางบวกในระดับสูง ($r = 0.71$) กับการเรียนรู้ด้วย
การนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้น
ปีที่1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรุธานี
สามารถอธิบายได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่
มีอยู่แล้วในตัวของผู้เรียน หากผู้เรียนมีแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์สูงก็จะสนับสนุนให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้
ด้วยการนำตนเองสูงขึ้น ดังผลการศึกษาของ
พิศติ มินศิริ* ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็น
ตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยการ
นำตนเอง ความสำเร็จในการเรียนนั้นแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่ส่งเสริมให้การเรียน
ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญและ
จำเป็น โดยเฉพาะลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสูงนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความ
มานะ พยายาม และอดทนต่อกิจกรรมที่ยากทั้งปวง
มีความกระตือรือร้น มีความเชื่อมั่นในตนเองยอม
รับความคิดเห็นของผู้อื่น มีเป้าหมายในการทำงาน
ที่ชัดเจน มีการวางแผนในการทำงานอย่างเป็น

ระบบ มีความรับผิดชอบต่อตนเองและมีความทะเยอทะยานที่เหมาะสมกับสภาพของตน รวมทั้งสามารถควบคุมการกระทำต่างๆที่จะกระทำเพื่อให้เกิดความสำเร็จได้ ซึ่งสนับสนุนด้วยผลการศึกษาของเฉลิมพล มีชัย⁹ ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2) เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($r = 0.65$) กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี สามารถอธิบายได้ว่า เจตคติ เป็นความรู้สึกและความคิดของบุคคลเกี่ยวกับการเรียนรู้ การที่คนเราจะทำ เรื่องใดเรื่องหนึ่งให้ดีหรือประสบความสำเร็จนั้น ส่วนใหญ่มักจะมาจากความชอบ ความอยากทำ หรือมี เจตคติที่ดีต่อสิ่งที่ทำ ดังนั้นหากบุคคลมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแล้ว จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่ทำให้บุคคลนั้นเห็นประโยชน์ของสิ่งที่เรียน ซึ่งจะนำไปสู่การประสบความสำเร็จต่อไป หรือสามารถกล่าวได้ว่าเจตคติต่อการเรียนจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน จึงเกิดการใส่ใจและจดจ่อกับการเรียน มีความพยายามที่จะเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของทุกคน ดังนั้นในการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนจึงทำให้บุคคลมีการวางแผนและมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ให้กับตนเอง^{5-6, 10}

จากวรรณกรรมที่ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง พบว่า เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ดังการศึกษาของพัชรี มะแสงสม¹¹ ที่พบว่า เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์และมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เนื่องจากผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

จะเห็นประโยชน์ เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง สนใจใฝ่หาความรู้ มีความมานะพยายามในการแสวงหาความรู้ต่างๆ นอกจากนั้นยังมีการศึกษาของ ปวิษฐา ผาสุกและคณะ⁶ มรุต ก้องวิริยะไพศาล¹² และพสชนัน นิรมิตไชยนนท์¹³ ที่สนับสนุนว่าผู้ที่มีเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3) การรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($r = 0.57$) กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี สามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษามีการรับรู้ความสามารถของตนเองทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มีความรู้สึกภาคภูมิใจและรู้สึกมีคุณค่าในตนเองที่สามารถสอบผ่านเข้ามาเป็นนักศึกษาพยาบาล และยังสามารถปรับตัวในการเรียนและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ จึงอาจเป็นไปได้ว่าความรู้สึกภาคภูมิใจและรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ส่งผลให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง เกิดความเชื่อมั่นมั่นใจ และเคารพในตนเอง มองเห็นตนเองเป็นคนที่มีคุณค่ามีความสามารถที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จ^{5, 14} สนับสนุนด้วยผลการศึกษาของเฉลิมพล มีชัย⁹ ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาตนเอง ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังหรือกำหนดเอาไว้ และเป็นความคาดหวังที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมรวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามและมุ่งมั่นที่จะเอาชนะและต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จ

ดังนั้น การพัฒนาวิธีการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้นจะทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมในการใช้ความคิดความสามารถในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา

ต่างๆ ได้อย่างมั่นใจ อีกทั้งผู้เรียนที่รับรู้ความสามารถของตนเองจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ มีความคิดสร้างสรรค์ ฟังตนเองได้ และยังสามารถปรับตัวได้ดีในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมต่างๆ อีกด้วย⁵

4) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง ($r = 0.36$) กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี สอดคล้องกับผลการวิจัยของจินตนา ต้นสุวรรณนันทน์ และปิยะนุช เพียรรัตน์พิมล (2010)⁵ ที่พบว่าสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 เป็นนักศึกษาที่เพิ่งเข้ามาเรียนในวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี ดังนั้น บุคคลที่จะคอยช่วยเหลือและเป็นที่พึ่งพิงแก่นักศึกษาในการปรับตัวก็คืออาจารย์ ซึ่งอาจารย์จะช่วยให้ นักศึกษารู้สึกว่ามีคนเข้าใจ มีที่ปรึกษาเมื่อมีปัญหา ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น สบายใจ อาจารย์จะเป็นผู้ใกล้ชิดกับนักศึกษาและมีความสำคัญมากที่สุดรองลงไปจากพ่อแม่ และอาจารย์ยังได้ศึกษาความเจริญเติบโตของนักศึกษาอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับธรรมชาติจิตใจ และความต้องการของนักศึกษา อาจารย์จึงมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ จิตใจ และความประพฤติของนักศึกษา ประหยัด ทองมาก (2535 อ้างถึงในสิริยลักษณ์ ไชยลังกา, 2552)¹⁵ กล่าวว่า อาจารย์เป็นพ่อแม่คนที่สองของนักศึกษา กล่าวคือ อาจารย์มิใช่เพียงแต่ให้ความรู้ในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว แต่เป็นผู้อบรมสั่งสอน กล่อมเกลานิสัยใจคอ และความประพฤติของนักศึกษา ดังนั้นการที่นักศึกษาจะมีความสุขและเรียนหนังสือได้ดีนั้น จึงอยู่ที่วิถีทางที่อาจารย์จะปฏิบัติต่อนักศึกษา ช่วยเหลือนักศึกษาในด้านการเรียน การแสดงความรักต่อนักศึกษา การช่วยให้นักศึกษาปรับตัวได้ดี และการเสริมสร้างความสมบูรณ์ทางจิตใจให้แก่ นักศึกษา

สัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ จะทำให้นักศึกษาก่อการเรียนรู้อย่าง การนำตนเองสูงด้วย เพราะสัมพันธภาพที่ดีระหว่าง นักศึกษา กับอาจารย์จะนำไปสู่การทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน และทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลา อาจารย์เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของผู้เรียน ผลักดันให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียน ส่งเสริมความคิดริเริ่มของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพิศดี มินศิริ⁸ ที่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษา กับอาจารย์ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา

5) สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ ($r = 0.29$) กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี สอดคล้องกับ Knowles (1975) ที่พบว่า บุคคลที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มักจะเป็นบุคคลที่มีความคิดริเริ่มเองในการวินิจฉัยความต้องการในการเรียนรู้ กำหนดจุดมุ่งหมาย เลือกวิธีการเรียนจนถึงการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งนี้โดยจะ ได้รับหรือไม่ได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ตาม⁴ จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้สัมพันธภาพระหว่าง นักศึกษา กับเพื่อนอยู่ในระดับต่ำ และอีกเหตุผลหนึ่ง คือ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่เพิ่งเข้ามาเรียนในวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี จึงทำให้ยังขาดความสนิทสนม และคุ้นเคยกัน ซึ่งส่งผลให้สัมพันธภาพระหว่าง นักศึกษา กับเพื่อนอยู่ในระดับต่ำ

6) บรรยากาศการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ ($r=0.17$) กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของแมคเคลแลนด์

(McClelland)¹⁶⁻¹⁷ ที่ว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะไม่ได้ให้ความสนใจในบรรยากาศการเรียนการสอน เนื่องจากเขาเหล่านั้นจะเป็นบุคคลที่มุ่งความสำเร็จของงานเป็นสำคัญ ซึ่งการมุ่งความสำเร็จของงานเป็นความพึงพอใจที่เกิดขึ้นภายในและเป็นเป้าหมายในการทำงาน เขาจะทำงานจนกว่างานจะสำเร็จ มีความสนใจศึกษาวิธีการทำงาน การแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ละทิ้งงานในขณะที่งานยังไม่เสร็จ ซึ่งการมุ่งความสำเร็จในงานจะกลายเป็นแรงจูงใจภายในที่จะชักนำให้บุคคลปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และบุคคลประเภทนี้จะสนใจในลักษณะของงานมากกว่าสภาพแวดล้อม

แต่อย่างไรก็ตามบรรยากาศการเรียนการสอนไม่ว่าจะจัดภายในหรือภายนอกห้องเรียนนั้นมีอิทธิพลต่อผู้เรียนทั้งสิ้น บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดีย่อมทำให้ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนานกับการเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน พร้อมทั้งจะศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเองในการค้นคว้าหาความรู้ สิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง บรรยากาศการเรียนการสอนจะเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและมีอิทธิพลต่อตัวผู้เรียนซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง^{5,13,18}

7) จากผลการวิจัยปรากฏว่า ขอมรับสมมติฐานบางส่วน เนื่องจากมีเพียงปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล เท่านั้น ที่สามารถพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ได้ ทั้งนี้เมื่อมองในแง่ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะพบว่า ปัจจัยทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับ

ที่ต่ำกว่าปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล ดังนั้นคงมีเฉพาะตัวแปรในด้านปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคลเท่านั้นที่สามารถเข้าไปในสมการพยากรณ์

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน พบว่า มีตัวแปรอิสระเพียง 2 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ที่สามารถร่วมกันอธิบายการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งมีอำนาจในการพยากรณ์มากที่สุดถึงร้อยละ 50.7 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และรองลงมา คือ เจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งเพิ่มค่าการพยากรณ์ได้อีกร้อยละ 9.6 โดยค่าพยากรณ์ทั้งหมดรวมเป็นร้อยละ 60.3 ($R^2 = 0.603$)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงว่าตัวแปรอิสระทั้ง 2 ตัวนี้ สามารถร่วมกันอธิบายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และตัวแปรอิสระที่สามารถพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การที่พบผลการวิจัยเช่นนี้ เนื่องมาจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามทำพฤติกรรมที่จะประสบความสำเร็จตามมาตรฐาน ความเป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้ และมีการประเมินผลงานของตนเพื่อนำไปปรับปรุงให้ดีขึ้น³⁻⁴

ดังนั้น ผลการวิจัยนี้จึงสามารถยืนยันแนวคิดที่ว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีแนวโน้มเป็นผู้ที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะนำไปสู่การก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในที่สุด⁴ ซึ่งสามารถแสดงสมการพยากรณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$Y = 1.111 + 0.388 \text{ motivation} + 0.291 \text{ attitude}$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = 0.508 \text{ motivation} + 0.371 \text{ attitude}$$

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรปัจจัยจิตลักษณะส่วนบุคคลได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี

ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง/สมาชิกในครอบครัว คณะผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาควรส่งเสริมสนับสนุนให้ความสำคัญกับการปลูกฝังและส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งตัวแปรนี้ควรที่จะพัฒนาตั้งแต่ในวัยเด็ก ซึ่งผู้ปกครอง/สมาชิกในครอบครัว มีส่วนสำคัญในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เกิดกับบุตรหลานของตน ขณะเดียวกันก็ควรส่งเสริมการพัฒนาเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองควบคู่กันไป

ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา ควรจัดบรรยากาศการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ฝึกให้ผู้เรียนเป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ รักในการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้นทั้งในส่วนของการร่วมวางแผนการเรียนการสอน มีส่วนร่วมในการประเมินผลและสะท้อนผลการเรียนการสอน ให้โอกาสผู้เรียนได้มีอิสระได้แสดงออกทางด้านความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระภายในขอบเขตของความรับผิดชอบ และทั้งนี้วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุรธานี จะต้อง

พัฒนาแหล่งการเรียนรู้ บริการสารสนเทศทั้งที่เป็นเอกสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆให้มีประสิทธิภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน และมีการใช้ให้เกิดประโยชน์จากสื่อเหล่านั้นอย่างแท้จริง

อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา ควรปรับบทบาทจากผู้สอนมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ แสวงหาแนวทางวิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักศึกษาสนใจอยากเรียนรู้เพิ่มเติมส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กระตุ้นให้นักศึกษารู้จักการแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ด้วยตนเอง จัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และฝึกนักศึกษาให้รู้จักการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน รวมถึงการนำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบวิชาชีพในอนาคต

สำหรับการจัดการเรียนการสอน นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยรวมอยู่ในระดับสูง แสดงว่านักศึกษามีความพร้อมในการจัดกิจกรรมด้านการเรียนที่นักศึกษาเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ ซึ่งการวิจัยนี้ พบว่า ถ้านักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จะมีความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนแบบนำตนเอง ฉะนั้น อาจารย์ต้องจัดบรรยากาศ วิธีการ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมีเจตคติที่ดี รวมทั้งอาจารย์ควรจัดกิจกรรมเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในข้อคำถามที่คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับต่ำ เช่น “ข้าพเจ้าชอบทำงานยากๆ ที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก” และ “เมื่อข้าพเจ้าทำงานใดไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะล้มเลิกการทำงานนั้นโดยไม่คิดจะ พยายามทำใหม่อีกครั้ง” เพื่อเป็นการกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในข้อคำถามเหล่านั้นให้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียนควบคู่ไปกับการพัฒนาเจตคติต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนควบคู่กันไป เพื่อจะได้พัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลต่อไป

2. ควรทำการศึกษาในรูปของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เพื่อทำให้ทราบว่าตัวแปรใดมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองให้ถูกต้องที่สุด

3. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล

4. ควรศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ในชั้นปีอื่นๆ เพื่อนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

1. คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน.พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค; 2545.
2. สาโรช โสภีรักษ์. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปริญญาโทที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ในวิชาเทคนิคและกระบวนการฝึกอบรม. เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 45: สาขาศึกษาศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์; 2550.

3. ทิสนา แคมมณี. ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์; 2552.
4. Knowles, S. Self-directed Learning: A Guide for Learners and Teachers. New York: Association Press; 1975.
5. จินตนา ต้นสุวรรณนท์ และปิยะนุช เพียรรัตน์พิมล. ปัจจัยทางจิตลักษณะส่วนบุคคล และปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. SDU Res.J 2010(Jan-Apr);6(1):32-42.
6. ปวีญา ผาสุก, สุวพร เชื้อเอง และละเอียด รักษ์เผ่า. การศึกษาปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักศึกษาภาคปกติมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม 2555(กรกฎาคม);17(1).
7. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุดรธานี. แผนยุทธศาสตร์วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุดรธานี พ.ศ. 2553-2557.
8. พิศิ มินศิริ. ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา พยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลเครือข่ายภาคกลางในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนกกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ; 2547.
9. เฉลิมพล มีชัย. การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาดนเองของนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น. สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น. ใน:การประชุม

- วิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 23 ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ระหว่างวันที่ 23-24 ธันวาคม 2554.
10. ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด; 2543.
 11. พัทรี มะแสงสม. ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยการศึกษามหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2544.
 12. มรุต ก้องวิริยะไพศาล. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่1 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2549.
 13. พสนัน นิมิตไชนนท์. ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2549.
 14. วิจิตรา พูลเพิ่ม และชลลดา พันธุชิน. ทักษะชีวิตและการปรับตัวของนักศึกษาวัยรุ่น ชั้นปีที่ 1 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น วารสารพยาบาลศาสตร์และสุขภาพ. 2552;32(1):38-48.
 15. สิริย์ลักษณ์ ไชยลังกา, สุระพรรณพนมฤทธิ์, พร บุญมี, จรรยา แก้วใจบุญ และเฉลิมพรณ์ เมฆลอย. (2552). ความมั่นคงทางอารมณ์และความสามารถในการเผชิญปัญหาและฟันฝ่าอุปสรรคของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์บัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา. รายงานการวิจัยวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พะเยา สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข.
 16. McClelland, D.C. The achievement motive. New York: Appleton-Century Crofts; 1953.
 17. The achieving society. Princeton, New York: Van Nostrand; 1961.
 18. รุ่งฟ้า กิติยานุสันต์. การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนิสิต: การสะท้อนจากกระบวนการวิจัยปฏิบัติการ. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม 2552;5 (1-2):145-166.